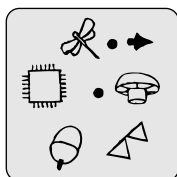

КПІНА

Ho Či Minovo Město uprostřed léta. Strašné vedro. Není třeba připomínat, že Artemis Fowl by podobné nepříjemnosti nikdy nebyl ochoten snášet, kdyby nešlo o něco tak vrcholně důležitého. Důležitého pro plán.

Artemis neměl slunce rád. Nevypadal v jeho světle dobře. Dlouhé hodiny strávené pod střechou u monitoru vysály z jeho tváře lesk. Byl bledý jako upír a za dne skoro stejně podrážděný.

„Doufám, že to není další planý poplach, Butlere,“ řekl odměřeně, tichým hlasem. „Zvlášť po Káhiře.“

To byla jemná výčitka. Do Egypta jeli na základě údajů Butlerova informátora.

„Ne, pane. Tentokrát jsem si jistý. Nguyen je spolehlivý.“

„Hmm,“ zabručel Artemis, zjevně nepřesvědčen.

Kolemjdoucí by asi dost překvapilo, kdyby tohoto mohutného bělocha slyšeli oslovovat malého chlapce *pane*. Psalo se koneckonců už třetí tisíciletí. Jenže tohle nebyl běžný vztah a ti dva nebyli obyčejní turisté.

Seděli v zahrádce kavárny na ulici Dong Chai a dívali se, jak místní pubertáči krouží kolem náměstí na mopedech.

Nguyen měl zpoždění a ubohá skvrnka stínu vrhaná slunečníkem nijak nezlepšovala Artemisovu náladu. To ale byl jen běžný pesimismus. Pod vnější zachmuřeností doutnala jiskřička naděje. Je možné, že tato cesta skutečně přinese výsledky? Najdou tady Knihu? Ale to by asi chtěl moc.

K jejich stolu přispěchal číšník.

„Ještě čaj, pánové?“ zeptal se a přitom se neustále úslužně ukláněl. Artemis povzdechl: „Ušetřete mě toho divadla a sedněte si.“

Číšník se instinktivně obrátil k Butlerovi, protože on tady byl koneckonců dospělý.

„Ale, pane, já jsem číšník.“

Artemis zaťukal na stůl, aby si zjednal jeho pozornost.

„Máte ručně šité boty, hedvábnou košili a tři zlaté pečetní prsteny. Ve vaší angličtině je na dálku slyšet Oxford a vaše nehty se lesknou, takže jste musel být nedávno na manikúře. Vy nejste žádný číšník. Vy jste náš kontakt, Nguyen Chu-an, a v tomhle nedostatečném přestrojení jste si chtěl zkontrolovat, jestli nemáme zbraně.“

Nguyen se poraženecky přihrbil. „Je to tak. To je neuvěřitelné.“

„Ani ne. Roztrhaná zástěra ještě číšníka nedělá.“

Nguyen si sedl a do maličkého porcelánového šálku nalil mátový čaj.

„Pokud jde o zbraně, řeknu vám to sám,“ pokračoval Artemis. „Já nejsem ozbrojený. Ale tady Butler, můj... ehm... komorník, má v podpažním pouzdru Sig Sauer, v botách dva vrhací nože, v rukávu dvouřannou velkorážovou pistoli, v hodinkách škrticí drát a po různých kapsách poschovávané tři omračovací granáty. Nezapomněl jsem na něco, Butlere?“

„Na obušek, pane.“

„Aha, ano, za košili má ještě dobrý klasický obušek s olověnými koulemi.“

Nguyen roztřeseně pozvedl šálek k ústům.

„Nebojte se, pane Chu-ane,“ usmál se Artemis. „Ty zbraně nepoužijeme proti vám.“

Nezdálo se, že by to Nguyena uklidnilo.

„Skutečně ne,“ pokračoval Artemis. „Butler by vás mohl zabít na sto různých způsobů i bez té své výzbroje. I když myslím, že by stačil jeden.“

Nguyen byl teď už dokonale vyděšený. Artemis obvykle takhle na lidi působil. Ten bledý pubertální chlapec hovořil slovníkem dospělého jako mocná autorita. Nguyen už jméno Fowl slyšel – ostatně kdo v mezinárodním podsvětí ne? – ale předpokládal, že bude mít co do činění s Artemisem starším, ne s tímhle chlapcem. I když slovo „chlapec“ se pro onoho vyhublého mládence právě nehodilo. A ten obr Butler – bylo jasné, že by těma svýma mamutíma rukama dokázal člověku zlámat páteř jako suchou větvíčku. Nguyen si začínal myslet, že žádná suma peněz nestojí za jedinou minutu strávenou v téhle podivné společnosti.

„A teď k věci,“ řekl Artemis a položil na stůl malý magnetofon. „Odpověděli jste na náš internetový inzerát.“

a otrhané děti se proplétaly davem a pátraly po nehlídaných cenostech. Jiné seděly ve stínu a ošoupávaly si prsty o Gameboye.

Nguyen měl khaki košili úplně promočenou. Nebylo to vlhkostí, na tu byl zvyklý. Bylo to celou touhle zatracenou situací. Měl mít dost rozumu a nemíchat kouzla se zločinem. V duchu se zapřísahal, že jestli z tohotohle vyvázne se zdravou kůží, úplně se změní. Už nikdy žádné odpovědi na podezřelé internetové výzvy a rozhodně žádné styky se synáčky evropských šéfů zločinu!

Džíp se však přece jen nedostal všude. Postranní uličky nakonec začaly být příliš úzké, aby se do nich vešel. Artemis se obrátil k Nguyenovi. „Vypadá to, že dál musíme pěšky, pane Nguyene. Jestli chcete, utečte, ale v takovém případě čekejte vrhací nůž mezi žebry.“

Nguyen se podíval Butlerovi do očí. Byly temně modré, skoro černé. Nebylo v nich ani smítko milosrdenství. „Nemějte obavy,“ řekl, „neuteču.“

Vystoupili z auta. Tisíc podezřívavých očí je sledovalo cestou dusnou uličkou. Jeden neopatrný zloděj se pokusil ukrást Butlerovi peněženku. Sluha mu zlomil prsty, aniž se na něj podíval. Pak už jim všichni uhýbali z cesty.

Ulička se ještě zúžila a byla plná výmolů. Kanalizace a okapy ústily přímo na blátivou zem. Na ostrůvcích rýžových rohoží se choulili mrzáci a žebraři. Místní v téhle uličce neměli většinou zhora nic nazbyt, ti tři tady byli výjimkou.

„No?“ pobídl Artemis. „Tak kde je?“

Nguyen ukázal prstem na černý trojúhelník pod zrezivělým požárním žebříkem.

„Tam. Táhle dole. Nikdy nevychází. Dokonce i pro rýžové víno si posílá. Můžu už jít?“

Artemis se neobtěžoval s odpovědí. Místo toho se propletl mezi výmoly a loužemi pod požární žebřík. Ve stínu postřehl nějaké kradmé pohyby.

„Butlere, podej mi brýle, prosím.“

Butler vytáhl z opasku brýle pro noční vidění a vložil je Artemisovi do natažené ruky. Zaostřovací motorek zabzučel, aby se přizpůsobil množství světla.

Artemis si nasadil brýle. Všechno okamžitě ostře zezelenalo. Zhluboka se nadechl a zadíval se do hemžících se stínů. Něco tam dřepělo

na rohoži a nervózně poposedávalo v téměř naprosté tmě. Postava byla malá, abnormálně malá, zahalená do špinavého šálu. Z blátivé brečky kolem ní čouhaly napůl utopené láhve od alkoholu. Z látky trčelo jedno předloktí. Vypadalo zelené. Jenže zelené teď vypadalo všechno.

„Madam,“ řekl, „mám pro vás návrh.“

Ženina hlava se ospale zakomíhala.

„Víno?“ řekla ochraptěle, a znělo to, jako když nehty skřípou po tabuli. „Víno, Angličane.“

Artemis se usmál. Dar jazyků, nechť ke světlu. Oboje sedělo.

„Jsem Ir. A teď k tomu návrhu.“

Léčitelka zavrtěla kostnatým prstem. „Nejdřív víno. Pak mluv.“

„Butlere?“

Fowlův osobní strážce sáhl do kapsy a vytáhl čtvrtlitr nejlepší irské whiskey. Artemis vzal láhev do ruky a držel ji vyzývavě mimo stíny. Sotva si stačil strhnout brýle, když ze tmy vystřelila ruka podobná pářátu a láhve se zmocnila. Skvrnitě zelená ruka. Nebylo pochyb.

Artemis polkl triumfální jásos.

„Zaplat našemu příteli, Butlere. Dej mu celou sumu. Pamatujte, pane Nguyene, tohle je jen mezi námi. Nechcete, aby se Butler vrátil, že?“

„Ne, ne, pane Fowle. Budu mlčet jako hrob.“

„To bych vám radil. Nebo vás do toho hrobu pošle Butler doopravdy.“

Nguyen utíkal uličkou a tak se mu ulevilo, že z toho vyšel živý, že se ani neobtěžoval přepočítat svazek amerických bankovek. To se mu vůbec nepodobalo. V každém případě byly všechny, celých dvacet tisíc dolarů. To nebylo špatné, za půl hodiny práce.

Artemis se obrátil zpátky k léčitelce.

„Madam, vy máte něco, co chci.“

Jazyk léčitelky zachytil kapku alkoholu v koutku úst.

„Ano, Ire. Bolí hlava? Špatný zub? Vyléčím.“

Artemis si znovu nasadil brýle pro noční vidění a přidřepil k ní.

„Jsem úplně zdravý, madam, až na slabou prachovou alergii – a s tím myslím nemůžete dělat nic. Ne. Já od vás chci vaši Knihu.“

Stařena ztuhla. Zpod šálu blýskly jasné oči.

„Knihu?“ opakovala obezřetně. „Nevím nic o žádné knize. Jsem léčitelka. Když chceš knihu, jdi do knihovny.“

Artemis teatrálně povzdchl. „Vy nejste žádná léčitelka. Vy jste víla, skřítka, p'shóg, ka-dalun, nebo kterým jazykem tomu chcete říkat. A já chci vaši Knihu.“

To stvoření dlouho neřeklo nic, pak shodilo z čela šál. V zeleném přísvitu brýlí pro noční vidění vyskočily její rysy na Artemise jako masopustní maska. Nos víly byl dlouhý a hákovitý, nad ním dvě přimhouřené zlaté oči. Uši měla špičaté a závislost na alkoholu změnila její kůži v těsto.

„Jestli víš o Knize, člověče,“ řekla pomalu a bojovala přitom s otupujícími účinky whiskey, „pak taky víš, jakou kouzelnou moc držím v rukou. Mohla bych tě zabít lusknutím prstů!“

Artemis pokrčil rameny. „Myslím, že ne. Podívejte se na sebe. Jste skoro mrtvá. Rýžové víno vám otupilo smysly. Zbývá vám už jen léčit bradavice. Ubohé! Přišel jsem, abych vás zachránil – oplátkou za Knihu.“

„K čemu by člověku byla naše Kniha?“

„To není vaše starost. Vy potřebujete vědět jenom to, jaké máte možnosti.“

Víliny špičaté uši se zachvěly. Možnosti?

„Za prvé, odmítnete nám dát svou Knihu, a my pojedeme domů a necháme vás shnít v tomhle kanále.“

„Ano,“ řekla skřítka. „Tuhle možnost beru.“

„Ale ne. Nespíchejte tolik. Jestli odejdeme bez Knihy, jste do zítřka mrtvá.“

„Do zítřka! Do zítřka!“ rozesmála se léčitelka. „Přežiju tě o sto let. Dokonce i skřítci, kteří uvíznou v říši lidí, žijí celé věky.“

„Ale ne, když v sobě mají čtvrtlitř svěcené vody,“ odpověděl Artemis a poklepal na nyní prázdnou láhev whiskey.

Víla zbledla a pak začala ječet. Byl to vysoký, strašlivý, kvílivý zvuk.

„Svěcená voda! Tys mě zavraždil, člověče.“

„To je pravda,“ připustil Artemis. „Už by to mělo každou chvíli začít pálit.“

Víla si položila ruku na žaludek. „A druhá možnost?“

„Už posloucháte, co? No tak dobře. Možnost číslo dvě: dáte mi Knihu na pouhých třicet minut. Pak vám vrátím vaši kouzelnou moc.“

Víla údivem otevřela ústa. „Vrátit mi moji moc? To není možné.“

„Ale je. Mám u sebe dvě ampule. V jedné je pramenitá voda z elfí

studny šedesát metrů pod kruhem Tara – což je snad to nejmagičtější místo na světě. Ta zneutralizuje účinky svěcené vody.“

„A v té druhé?“

„V té druhé je trochu lidského kouzla. Virus, který se živí alkoholem, smíchaný s růstovou látkou. Vyčistí vám z těla každou kapku rýžového vína, zbaví vás závislosti a dokonce i zlepší selhávající funkci jater. Nebude to nic pěkného, ale za den na tom budete tak, jako by vám zase bylo tisíc let.“

Víla si olízla rty. Moci se vrátit k Národu? Lákavé.

„Jak mám vědět, že ti můžu věřit, člověče? Už jednou jsi mě oklamal.“

„Dobrá otázka. Navrhuju tohle: Vodu vám dám jen tak, na znamení důvěry. Potom, až se podívám na Knihu, dostanete ode mě tu druhou injekci. Berte, nebo nechte být.“

Víla přemýšlela. V břiše už ji začínaly sužovat křeče. Její ruka se vysoukala ven.

„Beru.“

„Myslel jsem si to. Butlere?“

Obrovitý sluha vybalil měkké pouzdro, ve kterém byla injekce a dvě ampule. Natáhl tu průhlednou a vpíchl ji víle do paže. Víla na chvíli ztuhla a pak se uvolnila.

„Silné kouzlo,“ vydechla.

„Ano. Ale ne tak silné, jako bude to vaše, až vám dám druhou injekci. A teď – Knihu.“

Víla sáhla do záhybů svého špinavého roucha a celou věčnost se v nich přehrabovala. Artemis tajil dech. Tohle hledal! Už brzo budou Fowlové zase na vrcholu. Povstane nové impérium a v jeho čele bude stát Artemis Fowl Druhý.

Víla natáhla ruku sevřenou v pěst.

„Stejně ti k ničemu nebude. Je psaná starým jazykem.“

Artemis kývl, protože se neodvažoval promluvit.

Rozevřela kloubovité prsty. V dlani jí ležel malý zlatý svazek, velký asi jako krabička zápalek.

„Tumáš, člověče. Na třicet vašich minut. Ani o chlup víc.“

Butler od ní převzal knížku s posvátnou úctou. Zapnul kompaktní digitální fotoaparát a začal snímat jednu tenoučkou stranu Knihy po druhé. Trvalo to jen několik minut. Když skončil, byl celý obsah Knihy uložen na čipu v aparátu. Artemis ale nehodlal nic riskovat.

V letištním bezpečnostním zařízení se už smazal obsah nejednoho životně důležitého disku. Přikázal proto svému pomocníkovi, aby soubor přenesl do mobilního telefonu a odtamtud poslal e-mailem do Fowl Manor v Dublinu. Než uběhlo třicet minut, soubor obsahující každý symbol elfské Knihy byl bezpečně uložen na Fowlově serveru.

Artemis vrátil svazeček majitelce.

„Bylo mi potěšením.“

Víla se zvedla na kolena: „A ten druhý lektvar, člověče?“

Artemis se usmál: „Ano, jistě, ten léčivý. Slíbil jsem vám ho, myslel jsem.“

„Ano. Člověk slíbil.“

„Tak dobře. Ale než vám ho dáme, musím vás varovat, že očista nebude nic příjemného. Nebude se vám to ani trochu líbit.“

Víla ukázala na špinavou břečku kolem sebe. „A myslíš, že tohle se mi líbí? Chci zase létat.“

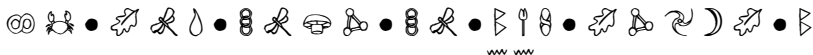
Butler natáhl druhou ampuli. Tentokrát ji víle vpíchl přímo do krční tepny.

Okamžitě se zhroutila na rohož a prudce se roztřásla.

„Je načase jít,“ podotkl Artemis. „Když z těla odchází sto let alkoholu, není to vůbec příjemný pohled.“

Butlerové sloužili Fowlům už po staletí. Vždycky to tak bylo. Několik významných lingvistů bylo dokonce přesvědčeno o tom, že právě *tam* je třeba hledat jazykové kořeny anglického slova *butler* – *komorník*. První zmínka o tomto neobvyklém uspořádání byla zaznamenána, když Virgil Butler byl přijat jako sluha, osobní strážce a kuchař u lorda Huga de Fóle pro jednu z prvních velkých normanských válečných výprav.

Děti rodiny Butlerů byly ve věku deseti let posílány do soukromého výcvikového centra v Izraeli, kde se učily specializovaným dovednostem potřebným ke střežení současného potomka rodu Fowlů. Mezi tyto dovednosti patřilo vaření *cordon bleu*, střelba, speciální směs bojových umění, první pomoc a informační technologie. Pokud po skončení výcviku nebylo právě třeba hlídat žádného Fowla, skočily po Butlerech okamžitě a s nadšením nejrůznější osobnosti panovnického rodu, především v Monaku a v Saúdské Arábii.

Jakmile byl Butler jednou přidělen k Fowlovi, zůstal u něj do konce života. Byla to náročná práce v ústraní, ale odměny byly královské, pokud ovšem strážce přežil a mohl si jich užívat. Pokud ne, dostala jeho rodina šesticifernou kompenzaci a měsíční důchod.

Současný Butler střežil mladého pana Artemise dvanáct let, od chvíle, kdy se narodil. A ačkoli se drželi starodávných formalit, byli mnohem víc než pán a sluha. Artemis byl nejbližším přítelem, jakého Butler měl, a Butler byl zase pro Artemise téměř otcem, i když poslouchal chlapcovy rozkazy.

Butler držel jazyk za zuby až do chvíle, kdy se ocitli na palubě letadla z Bangkoku na londýnské Heathrow, ale pak se už musel zeptat.

„Artemisi?“

Chlapec vzhlédl od obrazovky svého notebooku. Zkoušel předem získat nějaký náskok pro překlad Knihy.

„Ano?“

„Ta víla. Proč jsme si prostě Knihu nevzali a ji nenechali umřít?“

„Mrtvola je důkaz, Butlere. Takhle Národ nebude mít důvod pojmout podezření.“

„Ale co ona?“

„Pochybuju, že by se přiznala, že ukázala Knihu lidem. No a stejně jsem do té druhé injekce přimíchal trochu prostředku vyvolávajícího ztrátu paměti. Až se vzbudí, bude se na poslední týden rozpomínat dost mlhavě.“

Butler pochvalně kývl. Vždycky dva kroky napřed – to je celý pan Artemis. Lidé o něm říkají, že působí, jako by starému pánovi z oka vypadl. Mýlí se. Pan Artemis je něco docela nového, něco, co tady ještě nebylo.

Butler se uklidnil a vrátil se ke svému časopisu *Zbraně a střelivo*. Svého pána nechal luštit záhady vesmíru.

